

ČETIRI ŽIVOTINJE

ZMIJA

Izlazi iz mraka i ka suncu gmiže.
Crni joj kristal u srcu svetlucanje stvara.
Prolećnog cveća doček joj sve je bliže:
Hranljivo je i otrovno klupko njena šara.

U kolut svijena ponavlja uzvišena kruženja.
Ona je karika što na zvezdana tuče vrata.
Svetlu tajnu u skrivenim kretnjama čuva:
Ujedinjuje svet kad svoj rep ugrizom hvata.

Zmija je nebeska, iako vezana za stenje.
U nju uvek uperen sunčev je prst.
Ona je svetla, iako je tamno stvorene:
Na kraju uvek raspinju je na krst.

LAV

U sumpornoj pari njegova je griva;
Njuška u ognju kao sunčev plamen.
U mračnim špiljama mesečinu skriva,
Izbečenu i zgrčenu usred te tame.

Žut se šeta niz predele od troske.
Mesečina ispari, sunce se skameni.
Zemlja i nebo ostaju bez ose,
A njegovo se žutilo u zelenilo promeni.

Zeleni lav u crvenog lava se menja.
Crveni će se lav u zmaja prometnuti.
Zmaj se uspinje i sred letenja
dostiže tajnu o kojoj se čuti.

DOZIVI

DAŽDEVNJAK

Kiša ga crnog rađa, sa sedam žutih fleka.

Sa oblaka pao, on ide ka vodi.

Mamcima svojim privlači ga zemlja.

Ali tek u vatri može da se plodi.

Njegova ga sudba ne vodi ka letu.

Ne žuri; krv u njemu spor protok ima.

U njegovoj bespomoćnosti postoji nešto sveto.

Pre nego što se pokrene razmišlja vekovima.

Njegovom crnilu mrak je vrsta zbega.

Ranjiviji je i nežniji dok sivlja biva noć.

Dan kao prsten-ognjište gori oko njega.

U vatri su mu spas i preživljavanja moć.

ZMAJ

Želi da se odvoji od zemlje; uvija se

kao crv kroz ognjište i žar što gori.

Sam sa sobom vodi bezmilosnu bitku:

njegova koža postaje krpa što vijori.

Napreže se, muči, kriče, maše

repom, planine grebe.

Ustaje, pada u velove prašne

Koje sam diže; sam krila porađa iz sebe.

Najzad: više nije gmaz, bedan i stvoren za tlo –

Krvava se krila u visine šire.

Mrze ga oni što zemlja im je dom.

Veličaju ga device koje proždire.

(S makedonskog prevela **Valentina Baktijarević**;
redaktura prevoda **Dejan Aleksić**)